

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 66/2021-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Michal Mandzák, proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisku Banská Bystrica č. k. 2 Tp 19/2020 z 9. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie veci a predchádzajúci priebeh konania

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 9. novembra 2020 domáhal vyslovenia porušenia svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a svojho práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia, ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, ktoré navrhol zrušiť a vec vrátiť špecializovanému trestnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ je uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej jednotky finančnej polície, expozitúry Stred, Banská Bystrica pod ČVS: PPZ-542/NKA-FP-ST-2016 z 21. septembra 2017 podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení

neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) trestne stíhaný pre pokračovací zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 a 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon účinného do 30. septembra 2012 (ďalej len „Trestný zákon“).

3. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) v tejto trestnej veci uznesením č. k. VII/2 Gv 140/16/1000-167 z 29. júla 2020 podľa § 425 ods. 1 Trestného poriadku vydal rozhodnutie o zaistení peňažných prostriedkov v sume 39 723,45 eur nachádzajúcich sa na účte súdneho exekútora s odôvodnením, že tieto peňažné prostriedky majú byť vyplatené sťažovateľovi, ktorý je stíhaný pre trestný čin, za ktorý vzhľadom na povahu a závažnosť činu a na pomery obvinených treba očakávať uloženie trestu prepadnutia majetku a je obava, že výkon tohto trestu bude zmarený alebo sťažený. Prokurátor súčasne v zmysle § 425 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľovi zakázal s predmetným majetkom nakladať.

4. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ prostredníctvom obhajcov sťažnosť, ktorú špecializovaný trestný súd uznesením č. k. 2 Tp 19/2020 z 9. septembra 2020 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ predovšetkým namieta, že špecializovaný trestný súd nepostupoval v súlade s požiadavkou kontradiktórnosti konania, keď mu neumožnil vyjadriť sa k stanovisku prokurátora, v ktorom prezentoval, prečo sťažnosti sťažovateľa sám nevyhoveli. Sťažovateľ tak bol pozbavený svojho práva reagovať na dôvody prokurátora, ktoré boli podľa jeho názoru smerodajné pre špecializovaný trestný súd, ktorý sa stotožnil so všetkými argumentmi prokurátora, a to navyše bez toho, aby svoje rozhodnutie náležite odôvodnil.

6. Sťažovateľ tvrdí, že v riadnom opravnom prostriedku proti rozhodnutiu prokurátora uplatnil viacero právnych argumentov, s ktorými sa špecializovaný trestný súd vôbec nevysporiadal. Ako príklad uviedol skutočnosť, že prokurátor sa v rozhodnutí nezaoberal otázkou, či v prípade sťažovateľa nešlo aj o zaistenie prostriedkov, na ktoré sa prepadnutie majetku nemôže vzťahovať.

7. Skutočnosť, že by o takýto prípad v danej veci mohlo ísť, sťažovateľ vyvodil zo znenia § 59 ods. 1 Trestného zákona, z ktorého podľa jeho názoru vyplýva, že trest prepadnutia majetku môže postihnúť iba taký majetok, ktorý podlieha konkurznému konaniu, pritom v § 72 ods. 1 a 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je definovaný majetok nepodliehajúci takémuto konaniu (majetok, ktorý nemožno postihnúť súdnym výkonom rozhodnutia alebo exekúciou), a pretože v danom prípade bola podľa sťažovateľa zaistená pohľadávka a podľa § 104 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov exekúcii prikázaním pohľadávky z účtu v banke nepodliehajú prostriedky na účte do výšky 165 eur, malo rozhodnutie prokurátora o zaistení majetku zohľadniť minimálne toto zákonné ustanovenie a premietnuť to aj do výrokovej časti. Prokurátor tak postihol i časť pohľadávky v príkrom rozpore s vnútroštátnou úpravou, čím nebola splnená požiadavka legality zásahu do práva na pokojné užívanie majetku.

8. Porušenie zásady kontradiktórnosti konania sa podľa sťažovateľa následne prejavilo aj v tom, že špecializovaný trestný súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že mal v danej veci na základe zásady prednosti a účinnosti uplatniť právo Európskej únie, a nie vnútroštátnu úpravu, ktorú bolo potrebné vylúčiť.

9. Podľa sťažovateľa slovenská právna úprava ukladania trestu prepadnutia majetku (a s tým spojeného zaistenia) nie je zlučiteľná s právom Európskej únie, a to najmä s ustanoveniami Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2014/42/EÚ z 3. apríla 2014 (ďalej len „smernica“) a Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“). Preto v sťažnosti proti uzneseniu prokurátora navrhol, aby špecializovaný trestný súd konanie (o zaistení majetku) prerušil a v súlade s čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „zmluva“) predložil Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálny návrh, či je § 425 Trestného poriadku v spojení s § 58 ods. 2 Trestného zákona v súlade s čl. 5 smernice, čl. 82, čl. 83 a s čl. 325 ods. 1 a 2 zmluvy, ako aj s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 47 charty a s právom na primeraný trest podľa čl. 49 ods. 3 charty, a napokon aj so zásadou proporcionality a zásadou jednoty, účinnosti a prednosti práva Únie.

10. Sťažovateľ je presvedčený, že právo Európskej únie v súlade so zásadou proporcionality umožňuje vykonať konfiškáciu iba majetku, u ktorého je preukázané, že bol získaný z trestnej činnosti, na rozdiel od vnútroštátnej úpravy, ktorá ide nad rámec toho, čo je nevyhnutné. Sťažovateľ uvádza, že majetok bol zaistený v rozsahu, ktorý zjavne presahuje nielen príjem z údajnej trestnej činnosti, za ktorú je stíhaný, ale i celkovú škodu. Prokurátor bol podľa neho povinný preukázať, že aj ostatná časť majetku bola získaná trestnou činnosťou alebo že pochádzala z príjmov pochádzajúcich z trestnej činnosti, tak aby to bolo v súlade so zásadou proporcionality a primeranosti trestu v zmysle čl. 49 ods. 3 charty.

11. S touto argumentáciou sa špecializovaný trestný súd vôbec nevysporiadal a svoje rozhodnutie v tomto smere neodôvodnil. Osobitne sťažovateľ namieta lakonickosť a arbitrárnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia špecializovaného trestného súdu. Vytýka mu tiež absenciu vykonania testu proporcionality vo vzťahu k zásahu do práva na pokojné užívanie majetku.

12. Sťažovateľ tvrdí, že bol pozbavený svojho práva preukazovať legálnosť nadobudnutého majetku predložením ústnej argumentácie (čo sa týka preukázania legálnosti nadobudnutia zaisteného majetku, ako i zjavnej neproporcionality zásahu), čo predpokladalo nariadenie výsluchu zo strany špecializovaného trestného súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva sa spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) a práva na ochranu majetku (čl. 1 dodatkového protokolu) uznesením špecializovaného trestného súdu č. k. 2 Tp 19/2020 z 9. septembra 2020 a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, ku ktorému malo dôjsť porušením zásady kontradiktórnosti konania na druhom stupni, ako aj nedostatočným vysporiadaním sa so sťažnostnou argumentáciou, preto je napadnuté uznesenie špecializovaného trestného súdu neodôvodnené a arbitrárne.

14. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou pripomína, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

15. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) možno vyvodiť (napr. Brandstetter proti Rakúsku, rozsudok ESLP z 28. 8. 1991, Lobo Machado proti Portugalsku, rozsudok veľkého senátu ESLP z 20. 2. 1996 a ďalšie), že podstatou zásady kontradiktórnosti konania je právo mať možnosť oboznámiť sa so stanoviskami a dôkazmi predloženými súdu stranami sporu alebo nezúčastneným subjektom (od ktorého si súd prípadne mohol také vyjadrenie alebo dôkaz vyžiadať) a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť jeho rozhodnutie, pričom toto právo je priznané stranám konania. Z uvedeného vyplýva, že ide predovšetkým o dôkazy, stanoviská a vyjadrenia protistrany v konaní alebo dôkaz, resp. stanovisko nezúčastneného subjektu (znalec, svedok a pod.)

16. Princíp rovnosti zbraní tiež znamená, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je protistrana. Právo na kontradiktórne konanie znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (rozsudok ESLP zo 4. 6. 2002 vo veci Komanický proti Slovenskej republike, body 45 a 46, rozsudok ESLP z 13. 1. 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike).

17. Aj Súdny dvor Európskej únie zdôraznil, že na splnenie požiadaviek spojených s právom na spravodlivé súdne konanie je potrebné, aby sa účastníci (strany) konania oboznámili a mali možnosť kontradiktórne sa vyjadriť ku skutkovým, ako aj k právnym okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce pre výsledok konania (pozri rozsudok Komisia/Írsko a i. z 2. 12. 2009, C89/08 P, Zb. s. II 1245, bod 55 a 56).

18. Zásada kontradiktórnosti však podľa názoru ústavného súdu nemá absolútny charakter, existujú aj výnimky z uvedeného pravidla, kde okolnosti prípadu alebo procesnej situácie vylučujú uplatňovanie tejto zásady (napr. III. ÚS 481/2012). Ústavný súd aj v ďalších

rozhodnutiach konštatoval, že kontradiktórnosť konania nemôže prechádzať do roviny „absolútna“ (napr. I. ÚS 37/2013, I. ÚS 399/2010).

19. Ústavný súd pri rozhodovaní o aktuálnej ústavnej sťažnosti považoval za rozhodujúce predovšetkým to, že konanie pred špecializovaným trestným súdom bolo iniciované práve sťažovateľom, a to na základe podania sťažnosti proti uzneseniu prokurátora o zaistení majetku, v ktorej nepochybne mal možnosť (a aj tak urobil) predostrieť všetky skutkov, ako aj právne argumenty proti postupu a rozhodnutiu prokurátora, ktoré považoval za relevantné. V tomto smere ústavný súd nezistil žiadne obmedzenie sťažovateľa zo strany konajúcich orgánov verejnej moci. Ústavný súd však z ústavnej sťažnosti nezistil ani to, že by sťažovateľ vo vzťahu k stanovisku prokurátora, predstavujúcemu jeho reakciu spočívajúcu v odôvodnení toho, prečo podanému riadnemu opravnému prostriedku sám nevyhovelo a z ktorého dôvodu ho predložil na rozhodnutie príslušnému súdu, chcel uplatniť inú – ďalšiu argumentáciu, než akú uplatnil už v sťažnosti proti rozhodnutiu prokurátora, keďže v konaní pred ústavným súdom v podstate zopakoval námietky uvedené v sťažnosti, pritom vo vzťahu k stanovisku prokurátora sťažovateľ neuvádza žiadne skutočnosti, ktorými ho chcel atakovať. Inak povedané, v ústavnej sťažnosti absentuje uvedenie konkrétnej zamýšľanej argumentácie, ktorú mienil, ale nemohol sťažnostnému súdu proti stanovisku prokurátora predložiť a ktorú by považoval za relevantnú (s potenciálom iného rozhodnutia o zaistení majetku) a súčasne nerefektovanú zo strany špecializovaného trestného súdu. Táto skutočnosť predstavuje nedostatok materiálnej podstaty ústavnej sťažnosti.

20. Podstatnou je tiež skutočnosť, že trestné konanie sa v tom čase nachádzalo vo fáze prípravného konania, keď prokurátor v konaní pred špecializovaným trestným súdom nebol v procesnom postavení (proti)strany trestného konania (§ 10 ods. 10 druhá veta Trestného poriadku) v tom zmysle, v akom je obvykle vnímaný v súvislosti s potrebou dodržania zásady kontradiktórnosti, ale vystupoval ako orgán verejnej moci, ktorý v tejto veci rozhodol na prvom stupni, proti rozhodnutiu ktorého sťažnosť sťažovateľa smerovala. Nešlo teda o obvyklý vzťah protistrán konania.

21. Navyše, špecializovaný trestný súd bol povinný v zmysle dikcie § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúmať správnosť výrokov napadnutého uznesenia, ale aj konanie predchádzajúce týmto výrokom. Účinná zákonná úprava, ktorá bola základom konania a rozhodovania špecializovaného trestného súdu ako sťažnostného súdu (vychádzajúc aj z čl. 2 ods. 2 ústavy), teda zakotvuje tzv. obmedzený revízny princíp. Tento spočíva v tom, že špecializovaný trestný súd pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu prokurátora o zaistení majetku preskúmava správnosť výrokov napadnutého uznesenia zo všetkých hľadísk (bez ohľadu na to, či ich sťažovateľ v sťažnosti výslovne uviedol, alebo nie) a správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, a to rovnako z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutých výrokov uznesenia (opäť bez ohľadu na ich konkretizáciu v sťažnostiach). Uvedený revízny princíp v spojení s tým, že sťažovateľ mal možnosť predniesť svoje argumenty proti zaisteniu majetku v konaní pred špecializovaným trestným súdom, a to v riadnom opravnom prostriedku, je takou okolnosťou, ktorá výrazne oslabuje reálne obmedzenie práva sťažovateľa (predostrieť svoje protiargumenty) postupom a rozhodnutím špecializovaného trestného súdu s konkrétnym skutočným (uchopiteľným) dopadom na jeho práva zaručené dohovorom (čl. 6 ods. 1).

22. Práve v uvedených súvislostiach ústavný súd nahliadal na požiadavku nevyhnutnosti takeho prísneho dodržania zásady kontradiktórnosti v konaní na druhom stupni, ako sa jej dožaduje sťažovateľ, avšak dospel k záveru, že v danom prípade to tak nie je.

23. Ďalším dôvodom, ktorý značne oslabuje v tomto prípade reálnu možnosť konštatovania nedodržania kontradiktórnosti v kvalite predstavujúcej neprípustný zásah do práva na spravodlivé súdne konanie, je ten, že tak ústavný súd, ako aj ESLP považujú označené právo za „výsledkové“, to znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok (obdobne III. ÚS 33/04, IV. 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016), pritom trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenie práv alebo slobôd v zmysle ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. Zivala III. ÚS 3/02, Ölveczky III. ÚS 18/04, Mamonov III. ÚS 75/05, Karlin IV. ÚS 76/05). Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných (a iných právnych) prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov). Ústavný súd tak zdôrazňuje, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016), v ktorých protiústavnosť nie je možné napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami, ktoré vyplývajú z príslušných právnych noriem upravujúcich to-ktoré konanie. K tomu je potrebné zdôrazniť, že zaistenie majetku nie je opatrením definitívnym, dotknutá osoba sa môže aj v priebehu trestného konania domáhať obmedzenia či zrušenia tohoto opatrenia (§ 425 ods. 2 Trestného poriadku). Kasačná intervencia ústavného súdu je namieste iba vo výnimočných prípadoch, keď s ústavnou sťažnosťou napadnutým rozhodnutím je spojený neprípustný zásah do základných práv a slobôd sťažovateľov, ktorý nebol odčinený pri prieskume všeobecným súdom, alebo ho takto odčiniť nemožno. Podľa názoru ústavného súdu o takýto prípad v danej veci nejde.

24. Ústavný súd konštatuje, že zásah do práva sťažovateľa podľa čl. 1 dodatkového protokolu v tomto prípade nepredstavuje pozbavenie majetku, ale úpravu užívania majetku (porovnaj rozsudok vo veci Forminster Enterprises Limited proti Českej republike z 9. 10. 2008, sťažnosť č. 38238/04, bod 63). Z povahy veci tak vyplýva, že podstatou ústavného prieskumu môže byť iba obmedzený test ústavnosti (pretože podstatná časť záruk spravodlivého procesu sa vzťahuje na proces vo svojom celku) spočívajúci v posúdení, či rozhodnutie o zaistení majetku malo zákonný podklad, bolo vydané príslušným orgánom a nie je prejavom svojvôle (porovnaj napr. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky IV. ÚS 174/04 a v ňom uvedené rozhodnutia). Z tohoto pohľadu ústavný súd napadnuté rozhodnutie preskúmal, pritom nezistil nič, čo by sa uvedenému testu ústavnosti vymykalo. Z týchto dôvodov je potrebné tvrdenie sťažovateľa o porušení práva na spravodlivý proces považovať za zjavne neopodstatnené.

25. Podľa názoru ústavného súdu je však pre posúdenie aktuálnej ústavnej sťažnosti podstatnou a rozhodujúcou tá skutočnosť, že sťažovateľom uplatnená argumentácia nadobudne svoj význam a opodstatnenie až vo fáze trestného konania pred súdom pri rozhodovaní o uložení trestu

prepadnutia majetku, pretože až toto rozhodnutie bude predstavovať zbavenie – prepadnutie majetku sťažovateľa.

26. Ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa nesúlady postupov a rozhodnutí prokurátora a špecializovaného trestného súdu s čl. 5 smernice dodáva, že na označený článok (ktorý hovorí o konfiškácii, teda nie zaistení majetku) je potrebné nazerať skrz jej ustanovení čl. 1 ods. 2 a čl. 2 ods. 4 bodu 4 a 5, z ktorých vyplýva, že touto smernicou nie sú dotknuté konania, ktoré môžu členské štáty použiť na konfiškáciu daného majetku, a že „konfiškáciou“ majetku je konečné odňatie majetku nariadené súdom v súvislosti s trestným činom a „zaistenie“ je dočasný zákaz prevodu, zničenia alebo premeny majetku, nakladania s majetkom alebo presunu majetku, alebo dočasné prevzatie majetku do úschovy či prevzatie kontroly nad majetkom.

27. Už len samotné znenie uvedených ustanovení smernice podľa názoru ústavného súdu argumentáciu sťažovateľa zjavne výrazne oslabuje. Rovnako tak závery rozhodnutia ESĽP z 8. júla 2008, Perre a ďalší proti Taliansku, sťažnosť č. 1905/05 (sťažovateľ nesprávne uvádza rozhodnutie č. 32387/96 z 21. septembra 1999), nevyznievajú v prospech sťažovateľa, keď takisto podstatou konania pred ESĽP bola konfiškácia majetku (pozri najmä bod 9 a nasl. odôvodnenia tohto rozhodnutia), ktorý bol predtým zaistený.

28. Pokiaľ ide o sťažovateľom tvrdený nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ústavný súd zistil, že špecializovaný trestný súd uznesenie prokurátora vzhľadom na zistené okolnosti považoval za dôvodné a vydané na základe zákonného podkladu. Z hľadiska splnenia zákonných podmienok považoval za podstatné, že sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie (keďže vydanie uznesenia o zaistení majetku na výkon trestu prepadnutia majetku prichádza do úvahy len vtedy, ak už bolo tejto osobe vznesené obvinenie), bol v tom čase stíhaný za zločin, pri ktorom zákon stanovuje obligatórne uloženie trestu prepadnutia majetku, v čom špecializovaný trestný súd nachádzal vznik obavy, že výkon tohto trestu bude zmarený alebo sťažený, a to s prihliadnutím aj na zistené skutočnosti, charakter trestnej činnosti, ktorá bola sťažovateľovi kladená za vinu, a spôsob, akým sa jej dopustil. Táto obava podľa špeciálneho trestného súdu existovala a bola reálne podložená konkrétnymi skutočnosťami, ktoré už prebehli. Za takéhoto stavu sa zásah do práv sťažovateľa javil špecializovanému trestnému súdu nielen legálnym a legitímnym, ale aj proporcionálnym.

29. K námietkam sťažovateľa, ktoré opísal aj v ústavnej sťažnosti, sa špecializovaný trestný súd stotožnil s názorom prokurátora, a teda, že vylúčenie časti majetku pri vykonaní exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu nemá opodstatnenie, pretože vykonané úkony smerujú k zaisteniu výkonu trestu prepadnutia majetku, pritom z § 59 Trestného zákona vyplýva, že ide o celý majetok odsúdeného, aj taký, ktorý bol vylúčený z konkurzu [§ 59 ods. 1 písm. b) Trestného zákona]. Rovnako návrh sťažovateľa na prerušenie konania z dôvodu riešenia predbežnej otázky nevychádzal podľa názoru prokurátora a špecializovaného trestného súdu zo správneho hodnotenia právnych noriem, pretože zaistenie majetku neznamena jeho konfiškáciu. Ako uviedli, postup podľa § 425 Trestného poriadku je zákonný spôsob, ako zabezpečiť splnenie účelu trestného konania, ktorým je aj spravodlivé potrestanie páchatel'a. Smernica podľa nich určuje len minimálne pravidlá pre zaistenie a konfiškáciu majetku, a preto je zachovaná možnosť úpravy týchto pravidiel aj pre členské štáty. Ustanovenie § 58 ods. 2 Trestného zákona je toho dôkazom, keď umožňuje uložiť trest prepadnutia majetku páchatel'ovi presne špecifikovanej trestnej činnosti, ak páchatel'

nadobudol majetok aspoň v značnom rozsahu trestnou činnosťou alebo z príjmov pochádzajúcich z trestnej činnosti. Trest spočívajúci v odčerpání majetkovej hodnoty páchatel'ovi by nebol trestom, keby sa odčerpávala len hodnota zodpovedajúca nezákonne získanej hodnote, ale práve naopak, odčerpání majetkových hodnôt patriacich páchatel'ovi musí byť väčšie ako hodnoty nezákonne získané. V takom prípade možno hovoriť podľa prokurátora, a teda aj špecializovaného trestného súdu aj o generálnej a individuálnej prevencii. Vzhľadom na uvedené konajúce orgány nevzhladli dôvod na prerušenie konania na účel riešenia prejudiciálnej otázky.

30. Podľa názoru ústavného súdu aj keď rozhodnutie špecializovaného trestného súdu nie je zvlášť rozsiahle, napriek tomu súd presvedčivo odôvodnil potrebu zaistenia majetku sťažovateľa a predložil k tomu dostatočné argumenty a vyrovnal sa aj s námietkami sťažovateľa ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s požiadavkami čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom špecializovaného trestného súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na spravodlivé súdne konanie stotožňovať s procesným úspechom.

31. Vzhľadom na všetky okolnosti danej veci ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozhodnutím špecializovaného trestného súdu a obsahom napadnutých práv na spravodlivé súdne konanie a ochranu majetku neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

32. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu